

Преюдициален въпрос

Противоречат ли на клауза 4, параграфи 1 и 2 от Рамковото споразумение за работа при непълно работно време, което се съдържа в приложение към Директива 97/81/ЕО на Съвета от 15 декември 1997 г. ⁽¹⁾, както и на член 2, параграф 1, буква б) и на член 14, параграф 1 от Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена) ⁽²⁾, разпоредбата от колективен трудов договор и практиката на дадено предприятие, съгласно които за целите на повишаването и на определянето на възнаграждението трудовият стаж на работничка на „непълно работно време от вертикален тип“ (тоест упражняваща дейност на пълно работно време, но само в рамките на предварително определени периоди от годината) се изчислява, като се отчита само времето на действително полагане на труд?

⁽¹⁾ Директива 97/81/ЕО на Съвета от 15 декември 1997 година относно Рамково споразумение за работа при непълно работно време, сключено между Съюза на конфедерациите на индустриалците и на работодателите в Европа (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП) (ОВ L 14, 1998 г., стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 35).

⁽²⁾ Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (ОВ L 204, 2006 г., стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 262).

Преюдициално запитване от Juzgado de lo Mercantil no 9 de Barcelona (Испания), постъпило на 6 февруари 2019 г. — SL/Vueling Airlines S.A.

(Дело C-86/19)

(2019/C 164/21)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de lo Mercantil n° 9 de Barcelona

Страни в главното производство

Жалбоподател: SL

Ответник: Vueling Airlines S.A.

Преюдициални въпроси

Следва ли при установена загуба на куфар авиокомпанията да обезщетява пътника винаги и във всички случаи с максималния размер на обезщетение от 1 131 СПТ, тъй като е налице най-сериозната хипотеза от предвидените в член 17, параграф 2 и член 22, параграф 2 от Конвенцията от Монреал от 28 май 1999 г., или става въпрос за максимален размер на обезщетение, който може да бъде намален от съда в зависимост от съответните обстоятелства, включително в случай на загуба на куфар, така че сумата от 1 131 СПТ да се предоставя само ако пътникът докаже, чрез всякакви правно допустими средства, че стойността на пренасяните в багажа предмети и лични вещи, както и на тези, които е трябвало да закупи вместо тях, достига този размер, или, при липса на такива данни, да се вземат предвид други параметри като, например, теглото на куфара в килограми или фактът, че загубата на багажа е възникнала по време на пътуването на отиване или на връщане, с цел да се оцени неимуществената вреда вследствие на неудобствата, причинени от загубата на багажа?